

ΕΤΟΣ 67ον

30 Ιουνίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3448)

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Διακεκριμένος κριτικός λογοτεχνίας μιλώντας κάποτε για σύγχρονο ποιητή είπε: «Η βαθύτερη αρρώστια του είναι η αρρώστια των περισσοτέρων από τους λόγιους μας. Από έγωκεντρισμό πάσχουν όλοι. Και δέν θέλουν νά καταλάβουν, πώς ο κόσμος θά εξακολουθήσει νά υπάρχει καί ύστερα από αυτούς. Τήν άφανή συμβολή στή ζωή δέν θέλουν ούτε νά τήν άκούσουν. Καί όμως η ζωή χρωστάει τά ίδια, αν μή περισσότερα, στους άφανείς καί ταπεινούς, όσα καί στίς προσωπικότητες».

Θανατηφόρα οιδήματα ύψηλοφροσύνης

Οί άγιοι Άπόστολοι, πού τιμοῦμε σήμερα, σέ αντίθεση πρὸς τοὺς «σοφοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου», οὔτε πίστεψαν, οὔτε ἔνωσαν ποτέ ὅτι εἶναι «προσωπικότητες». Ἔχοντας ἐγκοληρωθεῖ τά λόγια τοῦ Διδασκάλου τους «εἰ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος», καθώς καί τό «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται», μίσησαν τὸν ἐγωκεντρισμό. Γι' αὐτό, πρῶτιστη ἀγωνία τους ἦταν ἀφενὸς νά προλαβαίνουν τήν ἀνάπτυξη οιδημάτων ύψηλοφροσύνης στά μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί ἀφετέρου νά τοὺς καλλιηργοῦν τήν ἀγάπη γιά τήν ὑποποιό ταπείνωση. Φυσικά ἡ καλλιέργεια αὐτὴ δέν γινόταν μόνο με λόγια, ἀλλὰ κυρίως με τό φωτεινό τους παράδειγμα.

Τέτοια ἀνησυχητικά συμπτώματα εἶχαν ἐμφανιστεῖ σέ χριστιανούς τῆς Κορίνθου, οἱ ὅποιοι ἐκαυχῶντο ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὁ καθένας γιά τὸν διδάσκαλό του καί γιά τά ὑπαρκτά ἢ μὴ χαρίσματα τους. Ἔτσι δημιουργοῦσαν προσωποπαγεῖς φατρίες, πού τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τῆ σταυρική πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Καί φαίνεται ὅτι τά «οιδήματα» αὐτὰ εἶχαν τόσο ἐπικίνδυνα μεγαλώσει, ὥστε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναγκάστηκε νά χρησιμοποιήσει τήν αἰχμηρὴ γλῶσσα τῆς εἰρωνείας, μήπως καταφέρει νά τά σπάσει. «Μπράβο σας», τοὺς λείει· «τώρα πιά, ὄχι μόνο εἴσαστε χορτάτοι καί πηλοῦ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. δ΄ 9-16)

Τό αποστολικό έργο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστὸν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρη τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοιπῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιήγημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυrioὺς παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

σιοι στά πνευματικά, ἀλλήλα καί –χωρίς ἐμᾶς, τοὺς ἐξαρχῆς δασκάλους σας– κατακτήσατε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Μὲ ἄλλα λόγια: « Ὅχι ἀπλῶς γίνετε προσωπικότητες, πού χωρὶς ἐσᾶς ὁ κόσμος δέν πάει πουθενά, ἀλλήλα γίνετε καὶ συμβασιλεῖς μὲ τὸν Χριστό».

«Οἱ ἔσχατοι ἔσονται πρῶτοι»

Καὶ ἀμέσως μετά, σάν νά τοὺς λῆει «ἐλῆθε τώρα νά σᾶς δείξω ποιά βασιλεία ἀπολαμβάνουμε κι ἐμεῖς οἱ Ἀπόστολοι», τοὺς «προσγειώνει» ἀπότομα μὲ τὴ σημερινή ἀποστολική περικοπή, πού ἀποτελεῖ τὴν πιό καθαρὴ καὶ ἀντικειμενικὴ εἰκόνα τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων· σ' αὐτὴν ἀποτυπώνεται ἡ ἀληθινὴ δόξα τους σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο. Πρόκειται βέβαια γιὰ μιὰ δόξα καὶ γιὰ ἓνα μεγαλεῖο πού περιγράφονται μὲ τίς λέξεις: «ἔσχατοι, θανατοποινίτες, περιφρονημένοι, ἀσθενεῖς, γυμνοί, πεινασμένοι, διψασμένοι, κουρασμένοι, κολαφιζόμενοι, ὑβριζόμενοι, συκοφαντούμενοι, σκουπίδια τοῦ κόσμου καὶ ἀκάθαρτα ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας» (Α΄ Κορ. 4,10-13).

Καὶ «ἀπολαμβάνουν» ὅλες αὐτές τίς «τιμές», τὴ στιγμή πού οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ἀνά τοὺς αἰῶνες ὁμόφρονές τους θέλουν νά θεωροῦνται καὶ νά τιμῶνται ὡς «φρόνιμοι ἐν Χριστῷ, ἰσχυροί καὶ ἔνδοξοι». Ρίζα αὐτῆς τῆς φιλοδοξίας, πού ὅλοι μας λίγο-πολύ ἔχουμε, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, εἶναι ὅτι «κάναμε τὸν κόσμο καὶ τὴ γνώμη του ἀφεντικό μας· καὶ μάλιστα ἀφεντικό σκληρὸ, πραγματικὸ τύραννο. Δέν χρειάζεται νά μᾶς διατάξει, γιὰ νά ὑπακούσουμε· ἀρκεῖ νά καταλάβουμε τί θέλει, κι ἀμέσως ὑποκύπτουμε χωρὶς διαταγή. Τόσο πολὺ τὸν ὑπολογίζουμε. Ὁ Θεὸς καθημερινά μᾶς νουθετεῖ καὶ δέν τὸν ἀκοῦμε· τὸν κόσμο ὅμως τὸν ὑπακοῦμε σέ ὅλα».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός ἄφησε ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐμφανιστοῦμε τελευταῖοι, σάν καταδικασμένοι εἰς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεῖς φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεῖς δυνατοί· σεῖς ἔνδοξοι, ἐμεῖς ἄσημοι. Ἔως αὐτὴ τὴν στιγμήν καὶ πεινᾶμε καὶ διψᾶμε, εἴμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον, κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχήν· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλάμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σάν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὄλων ἐως τὴν στιγμήν αὐτήν. Δέν γράφω αὐτὰ διὰ νὰ σᾶς ντροπιάσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς συμβουλευθῶ σάν παιδιὰ μου ἀγαπητὰ. Διότι ἂν καὶ μπορῆ νὰ ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χριστῷ, δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ γίνεσθε μιμηταὶ μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Προφανῶς αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ γιὰ τὸν κόσμο «δόξα» σημαίνει ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα, ἔπαινοι καὶ τιμές, ἐνῶ γιὰ τὸν Χριστὸ «δόξα» εἶναι μόνο ἡ ἄκρα ταπείνωση τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὴν πρώτη λέξη στὴν περιγραφή τῆς ζωῆς τῶν Ἀποστόλων, τὴ λέξη «ἔσχατοι», πού ἀποτελεῖ καὶ περιλήψη ὄλων τῶν ἁλλῶν χαρακτηρισμῶν, ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι τοὺς τὴ χάρισε ὡς «ἀπόδειξη» καὶ παράσημο δόξας ὁ ἴδιος ὁ Χριστός· Ἐκεῖνος τοὺς ἀνέβασε στὸν θρόνον τοῦ «ἔσχατου». Χάριν Ἐκεῖνου ὑπέστησαν ὅλες τίς ταπεινώσεις πού ἀναφέρονται στὸν κατάλογο. Τό τονίζει καὶ ὁ Χρυσορρήμων: «Δέν εἶπε ὅτι ἀπλῶς ἐμεῖς εἴμαστε ἔσχατοι, ἀλλὰ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε ἔσχατους». Καὶ τό σπουδαιότερο καὶ –κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη– μεῖζον εἶναι ὅτι ὅλες τίς ταπεινώσεις καὶ κακοπάθειες οἱ Ἀπόστολοι τίς ὑπομένουν, ὅπως καὶ ὁ Χριστός, ὅχι δυσανασχετώντας ἀλλὰ «ἀγαλλιόμενοι» καὶ ἀμειβόντας μὲ εὐεργεσίες τοὺς διώκτες τους.

Πατέρες μὲ μητρικὲς ὠδίνες

Ἴσως δέν θὰ ὑπῆρχε πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀντίδοτο γιὰ τὸ θανατηφόρο διογκωμένο καὶ «πεφυσιωμένο» φρόνημα τῶν Κορινθίων· καὶ εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἔμπειρος ἰατρός Παῦλος θέλει νὰ τὸ χρησιμοποίησιν ὡς φάρμακο καὶ ὄχι γιὰ νὰ τοὺς ἐξουθενώσει, διότι ἀμέσως μετὰ τὴν θεραπευτικὴ ὀξύτητα τῆς εἰρηνείας του, ἀφήνει νὰ ἐκδηλωθῆι τὸ γεμάτο στοργὴν πατρικὸ τοῦ φίλτρο: «Δέν θέλω μ' αὐτὰ πού σᾶς γράφω νὰ σᾶς ντροπιάσω», τοὺς λέει, «ἀλλὰ σάν παιδιὰ μου ἀγαπητὰ σᾶς συμβουλεύω. Μπορεῖ νὰ ἔχετε πολλοὺς παιδαγωγούς

30 Ἰουνίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

† Σύναξις τῶν ἁγίων ἐνδόξων 12 Ἀποστόλων.

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. θ΄ 36, ι΄ 1-8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Ἰουλίου, Γ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Γαλ. γ΄ 23 - δ΄ 5 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ζ΄ 22-33.

καί δασκάλους ἐν Χριστῷ· ἕναν ὅμως πατέρα ἔχετε: ἐμένα· ἐγὼ μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου σαῶς γέννησα πνευματικά».

Γιὰ τὸν τοκετὸ αὐτὸ θὰ μιλήσει καὶ ἄλλοι ὁ Παῦλος καὶ θὰ πεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ τοκετό, καὶ μάλιστα ἐπαναλαμβανόμενο τοκετό («πάλιν»), μὲ πραγματικές ὠδίνες «ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστός» στὶς καρδιές τῶν πιστῶν (Γαλ. 4,19). Πρόκειται δὲ γιὰ ὠδίνες πολὺ φοβερότερες τῶν φυσικῶν ὠδίνων, διότι «ἐκεῖ μὲν τῆς σαρκὸς ὁ πόνος», ἐνῶ ἐδῶ τὴν ἴδια τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς «καταξαινοῦσι», ἐξηγεῖ πάλι τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ «γιὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς», συνεχίζει ὁ ἅγιος Πατὴρ, «ποιός, ποτέ, χάριν τῆς σωτηρίας τῶν παιδιῶν τοῦ εὐχθήθηκε νὰ ὑπομείνει ὁ ἴδιος γέεννα καὶ νὰ εἶναι ἀνάθεμα ἀπὸ Χριστοῦ;».

Μετά ἀπὸ αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσει τὸν ἀπόστολο Παῦλο γιὰ ὑπερηφάνεια, ὅταν προτρέπει ἐμᾶς, τὰ παιδιά του, μὲ τὰ λόγια: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε»; Ποιό ἴχνος ἐγκεντρικοῦ μπορεῖ νὰ ἔχει μείνει σὲ ἕναν ἄνθρωπο πού εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι πρῶτα ἐκεῖνος ἔχει γίνει «μιμητὴς Χριστοῦ»;

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ἀρχιμανδρίτου Εὐσεβίου Βίττη

ΑΝΑΒΑΣΕΙΣ

Ὁ θεοβάδιστος δρόμος τῆς προσευχῆς

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 11x20 ἐκ., σελ. 208)

Στοὺς ψυχοφέλιμους ποιμαντικούς λόγους «Ἀναβάσεις» ὑπενθυμίζεται τὸ ἱερό καθῆκον μας γιὰ τὴν προσευχή, προκειμένου νὰ ἀγωνιζόμαστε πνευματικά, στοχεύοντας στὴ θέωση, πραγματώνοντας ἔτσι τὴν παραίτηση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου «οὐκ ἰστάμεθα, πορευόμεθα γάρ».

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΠΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

* Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΠΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
